

IMMATRIKULERA, v. a. 1. (fr. *Immatriculer*) Införa ell. inskrifva i en matrikel, förteckning. — *Immatrikulerande*, n. 4. o. *Immatrikulering*, f. 2.

IMMEDIAT, ---ät, a. 1. Omedelbar.

IMMENS, immä'nns, a. (utan neutr. o. plur.) Omätlig.

IMMENSITET, immännsitét, f. 3. Omätlighet.

IMMENSURABEL, immännsuráb'l, a. 1. Omätlig.

IMMERFORT, i'mm'rfört, adv. (t.) Utan uppehör, oafslutligt, beständigt. *Källa i.* — *Syn.* Se *Beständigt*.

IMMIG, a. 2. Uppfylld af eller betäckt med immå. *I. luft. Fönstren äro i-a.* — *Immighet*, f. 3.

IMMINENT, --nä'nnt, a. 1. Nära förestående, hotande.

IMMISSION, --schón, f. 3. (jur.) Införsel i egendom.

IMMODERAT, ---ät, a. 1. Omättlig; häftig.

IMMODEST, --ä'sst, a. 1. Oanständig, oblyg.

IMMORALISK, a. 2. Osedlig, sedeslös.

IMMORALITET, ----ét, f. 3. Osedlighet.

IMMORTELL, immår'tä'll, f. 3. Se *Gul Kalfot*.

IMMUNITET, ---ét, f. 3. 1) Undantagsfrihet, skattefrihet. — 2) Fri- och rättighet.

IMPASTERA, impastèra, v. a. 1. (ital. *Impastare*) 1) (måll.) a) Pålägga färgen tjockt, eller hvad i konstnärsstil kallas fett, utan att för mycket utbreda eller utstryka den med penseln. — b) Lägga hvar färg på sitt ställe, utan att fördrifva eller sammansmälta dem med andra. — 2) (i graveringskonsten) Medelst streck förbinda de med grafstickeln eller etsnålen gjorda punkter. — *Impasterande*, n. 4.

IMPASTERING, f. 2. 1) Förfarandet, då man impasterar. — 2) En impasterad målning.

IMPEDIMENT, impededimä'nnt, n. 3. (lat. *Impedimentum*) Så kallas i landtmätarspråket hvarje naturföremål, som lägger hinder i vägen för mätningen af en yta, t. ex. berg, skog, floder, o. s. v.

IMPERATIV, immerpatí'v, m. 3. (gram.) Modus, som utmärker befallning, råd, bedjande eller tillåtelse. Skrifves äfv. enligt latinets *Imperativus*. [— if.]

IMPERATOR, immerpatá'tt, m. 3. (uttalas i plur. — tórárr) (lat.; rom. hist.) 1) Öfverbefälhafvare för en hel krigshär. — 2) Regent öfver romerska riket.

IMPERFEKT, impärfä'kt, n. 3. (gram.) Tempus, som utmärker, att något skedde i en helt och hållet förfluten tidpunkt. Skrifves äfv. enligt latinets Imperfectum. [— fect.]

IMPERIALPAPPER, imperiålpåpp'r, n. 3. Benämning på papper af största format.

IMPERIALSÄNG, imperiålsä'ngg, f. 2. Utdragssäng för två personer, öppen på begge långsidorna.

IMPERSONALE, impärsönåle, n. (gram.; lat.) Opersonligt verb, d. v. s. ett sådant, som endast nyttjas med tredje person, t. ex.: *Det regnar*.

IMPERSONEL, impärsönå'l, a. 2. (gram.) *I-t verb*, se *Impersonale*.

IMPERTINENT, impärtinå'nnt, a. 1. (fr.) Näsvis, otidig, oförskämmd.

IMPERTINENS, impärtinå'nns, f. 3. (fr. *Impertinence*) Näsvishet, otidighet, oförskämmdhet.

IMPONERA, v. n. 1. *I. på*, ingifva aktning, yördnad eller lydnad.

IMPONERANDE, a. 1. Se *Imposant*.

IMPOPULÄRT, ----ét, f. 3. Egenskapen att ej vara omtyckt af folket.

IMPOPULÄR, ---ä'r, a. 2. Ej enlig med folkets önsknigar, för folket misshaglig, ej omtyckt af folket.

IMPORT, imppå'rrt, m. 3. Införsel af utländska varor i ett land.

IMPORTERA, v. a. 1. (lat. *Importare*) Införa utländska varor i ett land.

IMPOSANT, imppå'sångt, a. 1. (fr.) Vördnadsbjudande, aktningbjudande.

IMPOSSIBEL, imppåssi'b'l, a. 2. Omöjlig.

IMPRAKTIKABEL, immpracktikå'b'l, a. 2. 1) Ogörlig, overkställbar. — 2) Ofarbar. *I. väg.*

IMPREGNERA, impprägg'nåra, v. a. 1. (kem.) Mätta. — *Impregnerande*, n. 4. o. *Impregnering*, f. 2.

IMPRIMATUR, immprimå'turr, n. 3. (lat. betyder egentl.: det må tryckas) Tryckningstillstånd.

IMPROBATION, ---tschón, f. 3. Ogillande, förkastelse.

IMPROBATUR, immprobå'turr, n. 3. Latinskt ord, som betyder: ogillas, och begagnas om den, som ej godkännes vid examen.

IMPROBERA, v. a. 1. (lat. *Improbare*) Ogilla, förkasta. — *Improberande*, n. 4. o. *Improbering*, f. 2.

IMPROMPTU, impprä'mmtu, n. 3. (lat. *in promptu*) 1) Svar, tal eller vers, som göres utan förberedelse. — 2) Allt hvad som göres eller sker oförberedt.

IMPROVISATION, ----tschón, f. 3. Författande af vers eller tal utan förberedelse.

IMPROVISATÖR, ----ö'r, m. 3. En, som gör vers eller håller tal utan förberedelse.

IMPROVISERA, v. a. o. n. 1. (af lat. *ex improviso*, oförväntadt) 1) Göra vers eller hålla tal oförberedt. — 2) Spela på ett instrument utan förberedelse eller noter, endast öfverlemnande sig åt ögonblickets ingifvelse. — *Improviserande*, n. 4. o. *Improvisering*, f. 2.

IMPULS, imppülls, m. 3. (lat. *Impulsus*) Pådrifning, påstöt; väckelse, ingifvelse.

IMTUNNA, f. 1. Se *Angtunna*.

IN, inn, adv. I. 1) Betecknar rörelse, förflyttning till eller varande, vistelse i det inre af ett föremål. *Gå in genom dörren. Drifva ånda in i staden. Tränga in i Italien. Staden ligger långt in i landet. Djupt in i skogen. Tagå in, gifva in medikamenter.* — 2) *In* på utmärker, att en handling, ett lidande, ett tillstånd fortfar äfven ett stycke i början af en, efterföljande tidsdel, t. ex.: *Sitta långt in på natten. Sofva långt in på dagen. Arbetet går in på nästa år.* — *In* bildar, under förestående bem. 1 och flera deraf härledda figurliga, en mängd sammansättningar, af hvilka följande ej tarva förklaring: *Inbrusa, -bulta, -bånda, -båra, -böja, -dansa, -fara, -fladdra, -flyga, -forsa, -följa, -fösa, -gravera, -håla, -hålla, -hjelpa, -hoppa, -klifva, -klättra, -krypa, -kråla, -kulla, -kånka, -langa, -leta sig, -lyfta, -mota, -ragla, -resa, -rinna, -segla, -skrida, -skutta, -skysfla, -skåfla, -skynda, -slinka, -slippa, -sluka, -slånga, -slåpa, -springa, -stapla, -stiga, -styra, -svalla, -sväfva, -titta, -trilla, -trippa, -tumla, -vackla, -valsa, -vålla, -våltra, -åka.*

IN, inn. II. Latinskt partikel, som förekommer